

Moj omiljeni heroj

Kako predavati istoriju, a ipak zadržati pažnju učenika? U Osnovnoj školi „Mića Stojković“ kao učilo je iskorišćen... Facebook

 Danijela Kužet

Povodom obeležavanja znamenitih jubileja – stogodišnjice od povlačenja preko Albanije u Prvom svetskom ratu, oslobođenja Beograda u Drugom svetskom ratu (20. oktobar 1944) i Dana sećanja na srpske žrtve u Drugom svetskom ratu (21. oktobar), podstaknuta upravo idejama koje sam dobila tokom pohađanja konferencije o primeni IKT-a, odlučila sam da umesto panoa, te datume sa svojim učenicima obeležim aktivnošću preko Facebook-a. Tu mrežu učenici svakodnevno koriste, a ja sam ih podstakla da na moju stranicu posvećenu istoriji lepe obrađene tekstove o junacima oba svetska rata. Aktivnost je nosila naziv *Moj omiljeni heroj Prvog ili Drugog svetskog rata*, a lajkovi su značili podsticaj za autora da je na pravom putu. Naime, lajkovi nisu bili klasične *like/dislike* sadržine, već su morali da budu sadržajni komentari zašto se nečiji rad nekom svideo ili nije. Čas je zakazan za 20. oktobar od 18 do 19 časova.

Autori i komentatori

Učenici su se odazvali pozivu i kao autori i kao komentatori. Bilo je 11 autora; dok ih je 26 komentarisalo. Dvoje učenika pisalo je o svojim precima, a bilo je i onih koji su se bavili složenim, pa čak i spornim pitanjima (rehabilitacija Dragoljuba Mihailovića). Učenici su ohrabrivani da iznose lično mišljenje, kritičke stavove i pre svega razloge zbog kojih su danas potrebni heroji, kao i razloge obeležavanja značajnih jubileja. Prilikom rada, birali su najčešće slavne ličnosti, jer su im informacije o njima bile najpristupačnije ili svoje pretke.

Ličnost po kojoj je škola dobila ime, Milivoje Mića Stojković bio je jedan od heroja po odabiru učenika, između ostalog i zato što se kao student isticao i pre rata. Deci se dopadalo kod heroja to što su ratovali za svoj narod i pobeđivali uprkos nedaćama, nemaštini, nedostatku opreme, municije, uprkos činjenici da ih je neprijatelj nadmašio i brojčano i tehnički (Stepa Stepanović, Ži-

vojin Mišić). Čak im se dopadalo i to što su u školama bili slabiji đaci, ali su se kasnije, tokom života, istakli svojom hrabrošću i požrtvovanošću.

Učenici su polemicali, međusobno analizirali radove (koliko su doslovno korišćeni materijali sa Interneta, a koliko je učenik zaista nastojao da sazna o ličnosti o kojoj piše), dobijali sugestije, davali pohvale, postavljali pitanja koja sežu u besmisao rata i značaj heroja, junaštva kao takvog, sećanja na pretke. U ovoj epohi selfija i materijalizma, diskusija koja se razvila bila je konstruktivna, jer nas podseća na same korene i značaj proučavanja istorije – kroz kulturu sećanja, obeležavanje jubileja i podsećanje na naše pretke, njihove žrtve i ciljeve, nastavljamo tradiciju.

Istorija i kontraverze

Učenici su pokazali da su svesni značaja i Prvog i Drugog svetskog rata, jer se nisu opredeljivali samo za junake jedne epohe, nego su pisali o Savi Kovačeviću i

Živojinu Mišiću, njihovim podvizima i borbi za spas sopstvenog naroda. Pohvalno je to što su učenici uočili složenost Drugog svetskog rata, koji je pored borbe protiv čak pet okupatora bio i građanski, i izgradili stav prema takvoj podeli po principu „zavadi, pa vladaj“ koju je okupator koristio da bi stanovništvo držao u pokornosti.

Veoma mi je drago što su učenici prihvatili ovakav vid učenja koji otvara nove vidike, kako meni kao predavaču i kao pedagogu, tako i zbog mojih kolega koji će, možda ovog puta podstaknuti ovom mojom aktivnošću ostvariti nove vidove edukacije u svojim virtuelnim učionicama. Svakako da konferencija koju pomaže *British Council* doprinosi promovisanju ideja o različitim vidovima primene IKT i inspiriše mnoge kreativne profesore.

Danijela Kužet je profesorka istorije u Osnovnoj školi „Mića Stojković“ u Umčarima. Tekst objavljujemo u saradnji sa British Council-om